

Sygnatura akt VI Ka 469/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 lipca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślukowski

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2018 r.

przy udziale Urszuli Grzeni - Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

sprawy **M. J.** ur. (...) w K.

syna B. i G.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 Ustawy z dn. 20.03.2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 20 marca 2018 r. sygnatura akt II K 739/17

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie przepadku rzeczy z punktu 2;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 200 (dwieście) złotych.

Sygn. akt VI Ka 469/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 marca 2018 r. sygn. akt II K 739/17 Sąd Rejonowy w Zabrze uznał oskarżonego M. J. za winnego popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i wymierzył mu za ten czyn karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 zł (punkt 1). na podstawie art. 59 ust 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie wyrobów pirotechnicznych (punkt 2). Na mocy art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową i klub sportowy „ (...)” poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat (punkt 3). Zwolnił Sąd oskarżonego z kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok w całości został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego. Zarzucił on naruszenie prawa procesowego a to art. 4 kpk i art. 7 kpk i wynikający z niewłaściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wyrok w całości zaskarżył także prokurator na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił orzeczeniu obrazę prawa materialnego a to art. 59 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych polegającą na orzeczeniu przepadku dowodów rzeczowych, które w niniejszej sprawie przestały być dowodami rzeczowymi przed wniesieniem aktu oskarżenia.

Domagał się zmiany wyroku poprzez uchylenie punktu 2 wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna, zaś apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dalej idąca jest apelacja obrońcy oskarżonego i dlatego do niej odniesie się Sąd w pierwszej kolejności.

Wprawdzie apelujący dopatruje się obrazy art. 4 kpk „poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i całkowite pominięcie okoliczności dla niego korzystnych” to zarzut jest oczywiście chybiony.

Trzeba zauważyć, że przepis ten nakłada na organy procesowe obowiązek badania istotnych dla sprawy okoliczności, niezależnie od tego czy owo badanie przyniesie korzyść oskarżonemu, czy też stanie się wręcz przeciwnie. Innymi słowy organ procesowy ma obowiązek przeprowadzania dowodów, których celem jest ustalenie istotnych dla sprawy okoliczności także poza inicjatywą dowodową strony. Oczywiście w razie ustalenia jakichś okoliczności organ procesowy ma obowiązek wziąć je pod uwagę (uwzględnić). Analiza uzasadnienia wyroku w powiązaniu z materiałem dowodowym nie pozwala na przyjęcie, że Sąd I instancji zaniechał badania jakichś okoliczności, albo też badanych okoliczności nie uwzględnił. Trzeba przy tym stwierdzić, że obrońca oskarżonego nie próbował nawet wskazać jakich to okoliczności Sąd I instancji nie badał albo jakich zbadanych okoliczności nie uwzględnił.

Zarzut obrazy art. 7 kpk miał polegać na dowolnej a nie swobodnej ocenie przeprowadzonych dowodów, w szczególności zeznań A. B. i P. K.. Przypomnieć trzeba, że zarzut obrazy art. 7 kpk powinien być umotywowany. Apelujący ma obowiązek podnieść takie argumenty, by ukazać, że zarzut jest uzasadniony. Musi zatem wskazać nie to, że Sąd I instancji ocenił materiał dowodowy w sposób niewychodzący naprzeciw oczekiwaniom strony, ale dopuścił się oczywistych błędów logicznych, uchybień co do uwzględniania zasad wiedzy czy doświadczenia życiowego. W apelacji nie ma żadnego argumentu przemawiającego za tym, by Sąd przekroczył swoje uprawnienia oceniając jako niewiarygodne zeznania tych świadków. W zasadzie powołał się apelujący jedynie na to, że wyjaśnienia oskarżonego z zeznaniami tych świadków. Argumentacja Sądu, że odpowiednie fragmenty wyjaśnień oskarżonego i zeznań tych świadków stoją w sprzeczności z dowodem obiektywnym w postaci zapisu obrazu z monitoringu, pozostaje bez żadnej odpowiedzi.

Trzeba więc stwierdzić, że Sąd I instancji poczynił swoje ustalenia mając na uwadze wszystkie przeprowadzone dowody. Zgodnie ze swoimi uprawnieniami dokonał oceny wiarygodności przeprowadzonych dowodów, części dowodów odmawiając waloru wiarygodności i argumentując taką ocenę w uzasadnieniu wyroku.

Przekonującym dla Sądu I instancji dowodem był dowód z filmów zarejestrowanych kamerami monitoringu. Dowód ten pozwolił na ustalenia, że to właśnie z kartonu przyniesionego przez oskarżonego zamaskowane osoby brały materiały pirotechniczne. Sąd Okręgowy z tym dowodem szczegółowo się zapoznał i stwierdził, że jego ocena jest całkowicie zbieżna z oceną Sądu I instancji.

Dlatego Sąd Okręgowy uznał, że nie naruszył Sąd I instancji art. 7 kpk i nie ocenił dowodów w sposób wykraczający poza sferę wyznaczoną przez ustawę.

Dlatego akceptuje Sąd Okręgowy zarówno ustalenia faktyczne jak i kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu. Rozstrzygnięcie o karze i o środku karnym z punktu 3 jest prawidłowe i nie cechuje się rażąco (czyli nie dającą się zaakceptować surowością).

Co się tyczy apelacji prokuratora to choć zaskarża wyrok w całości to w rzeczy samej zarzut odnosi się jedynie do błędnego orzeczenia w zakresie dowodów rzeczowych. Zarzut ten jest trafny o tyle, że istotnie dowody rzeczowe, których przepadek (co gorsza- przez zniszczenie) Sąd I instancji orzekł nie zostały dowodami rzeczowymi w tej konkretnej sprawie, w której prokurator wniósł akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Zabrze przeciwko M. J. i S. M. w dniu 31 sierpnia 2017 r. ale w całym postępowaniu, którego szereg wątków prowadzonych był nadal przez prokuratora w innym postępowaniu. Dlatego zarzut odwoławczy prokuratora jest trafny i doprowadził do uchylecia błędnego orzeczenia Sądu I instancji.

Nie widząc potrzeby innych zmian Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie utrzymał w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji było orzeczenie obciążające oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze tj. wydatkami postępowania odwoławczego i opłatą za II instancję, gdyż Sąd nie widział powodów, dla których koszty te nie miałyby być przez oskarżonego poniesione.